

Horst Klaus Berg

Ulrike Weber

Ilustrace Kateřina Šišperová

Felix a Benjamín

Příběh o jednom přátelství v době Ježíšově

Paulínky

Starý Jákob

„Chtěl bych dnes navštívit svého dobrého přítele Jákoba. Ten se ti bude určitě líbit, Felixi,“ navrhl Benjamín další den.

„O něm jsi mi ještě vůbec nic nevyprávěl,“ podivil se Felix.

„Já vím... Rodiče nejsou moc nadšení, když za ním chodím. Jákob je totiž pastýř.“

„No a?“

„Pastýři nepatří zrovna k vybrané společnosti, protože žijí většinu času venku s ovce. Jsou to mnohdy drsní, hrubí muži a ne vždy čistí a slušní. Spousta lidí také tvrdí, že jsou nepoctiví a strkají je do jednoho pytle s bandity a lupiči.“

Felix trochu zneklidněl: „Hmm, a není tedy trochu nebezpečné chodit k nim na návštěvu?“

„Žádný strach,“ uklidňoval ho kamarád, „hrozí ti jen to, že pak budeš smrdět jako ovce. Můj přítel Jákob je ten nejhodnější člověk, jakého jsem kdy potkal. Zná spoustu skvělých příběhů a umí vyrábět parádní pastýřské píšťaly.“

„A ty myslíš, že můžu jen tak přijít s tebou?“ váhal Felix.

Místo odpovědi ho Benjamín prostě chytil za ruku a už si to vykračovali k městské bráně.

Když vyšli ven z města, vydali se úzkou pěšinkou k nedalekému kopci. Bečení ovcí bylo slyšet už z dálky a tu a tam do toho zaštěkal pes.

Opět bylo parno a kluci se pořádně zpotili. Z vrcholu kopce konečně spatřili ovce, které pilně škubaly krátkou suchou travu. Okusovaly i nízké křoví.

Brzy přiběhl ovčácký pes, zůstal stát kousek od kluků a štěkal na ně. Ale Benjamín se jen zasmál: „Co je to, Robo, ty mě nepoznáváš?“ a beze strachu ho poplácal po zádech. „Á, támhle už jde Jákob!“

Felix v dálce rozpoznal sehnutou postavu, která k nim pomalu přicházela ze stínu olivovníku. Když mu šli naproti, zpozoroval, že Jákob už musí být velmi starý. Měl vráscitou tvář, dlouhé šedé vousy a husté obočí, zpod něhož svítily laskavé oči.

„Kdo je to?“ zavolal Jákob a zvedl svou dlouhou hůl.

„To jsem já, Benjamín, a mám tu s sebou svého kamaráda Felixe.“

„Těší mě, že jsi sem zase jednou zavítal, můj chlapče!“ rozradostnil se Jákob a vzal ho do náruče. „Ale koho jsi to přivedl? Není to snad římský kluk?“ svraštil čelo.

„Ano, jsem Říman,“ řekl Felix statečně.

A Benjamín pokračoval: „A kromě toho je to můj kamarád – tak ho měj rád i ty!“

„Pak je to v pořádku,“ zabručel Jákob. „Tvoji přátelé jsou i moji přátelé.“

Došli pomalu zpátky k olivovníku a posadili se do jeho stínu. Starý pastýř vytáhl svůj měch s vodou zpod velkého kamene a podal ho chlapcům. „Napijte se, určitě máte žízeň.“

Felix nemohl z Jákoba spustit oči. Vypadal úplně jinak než muži ve vesnici: jeho široký plášť měl na mnoha místech záplaty a byl také plný slámy. Všechno na něm vypadalo zaprášené. Jákob položil své věci stranou. Byla tam dlouhá hůl a krátký tlustý klacek, odstředivý prak a ošoupaná kožená brašna.

Jákob si všiml chlapcova zvědavého pohledu.

„Ty nevíš o pastýřích vůbec nic? Mám ti vysvětlit, na co ty věci používám?“

Felix poněkud rozpačitě přikývl.

„Dlouhou hůl potřebuji, když šplhám po skalách. Taky se mi hodí, když chci osekát nějaké klacky nebo větve, a občas s ní musím popohnat některou ovci, když se moc loudá.“

„A ten krátký tlustý klacek, jak jsou v něm ty železné trny, k čemu je dobrý?“

„To není žádný klacek, ale kyj. Potřebuji ho, když bráním ovce před divou zvěří,“ vysvětloval pastýř.

„Prosím, pověz nám ten příběh o vlkovi!“ přerušil ho Benjamín.

Jákob jeho prosbě rád vyhověl a začal s hrdostí vyprávět: „Nuže, před nějakou dobou se jeden vlk pokusil proklouznout kolem psa k ovčím. Zpozoroval jsem neklid ve stádu, jistě si zrovna nějakou vybíral. Vyskočil jsem a hnál jsem se s kyjem na tu obludu. Zasadil jsem mu takovou ránu, že ho přešla chuť na ovečky a dal se na útěk. Tady vidíš, že takový kyj je pro pastýře opravdu důležitý.“

„Občas ale taky používáš prak,“ skočil mu do řeči Benjamín.

„Mohl bych si ho prohlédnout?“ prosil Felix, oči mu jen svítily.

„Samozřejmě.“ Jákob sáhl pro prak a vysvětloval: „Sem doprostřed do téhle kapsy dám malý

hladký kámen. Vždycky mám nějaké tady v brašně. Pak prak chytím za šňůry a roztočím nad hlavou. Když nabere dobrý švih, pustím jednu šňůru a kámen se vymrští. A to bych pak nechtěl být v kůži toho vlka nebo šakala, kterého kámen praští!“

„Páni!“ zvolal Felix užasle. „Taky by se mi líbilo žít jako pastýř. Musí to být skvělý život!“

Jákob se zasmál: „Abych pravdu řekl, většínou je tu spíš klid. To pak pozoruji ovce, jak je den dlouhý.“

„A při tom...“ pokračoval Benjamín a šibalsky zamrkal na Felixe.

„Aha! Chápu, ty bys chtěl vědět, jestli jsem vyřezal nějakou píšťalu, vid', ty rošťáku!?“ pronesl pobaveně Jákob a už se natahoval po kožené brašně. Za chvíli z ní vytáhl jednoduchou píšťalu z rákosu. Přiložil si ji ke rtům a zapískal krátkou melodií.

Pak ji podal Felixovi: „Rád ti ji věnuji, abys na starého Jákoba nezapomněl.“

Chlapec svou novou píšťalu hned s radostí vyzkoušel.

„Budeš muset trochu cvičit,“ dobíral si ho Jákob.

„A mohl bych se ještě na něco zeptat?“ Felix vypadal trochu rozpačitě.

„Jen do toho,“ pobídl ho Jákob. „Chceš se dozvědět něco o Robovi a mých ostatních psech?“

„To ani ne, ale... víš... jak bych to jen... Jsi přece laskavý a hodný člověk, tak proč vás pastýře tolik lidí nemá rádo?“

Jákoba ta otázka trochu zaskočila, ale neurazil se ani v nejmenším: „To víš, to jsou lidé z města. Pro ně je to jednoduché, vypadat každý den jako ze škatulky. My pastýři ovšem nevyděláváme moc peněz, a tak musíme nosit záplatované oblečení. V noci spíme u ovcí: zamotáme se do pláště a leháme si na zem, proto se pak na plášť přichytí sláma nebo hlína. A když pak vypadáme jako lupiči, lidé ve městě si myslí, že jimi skutečně jsme!“

Jákob se rozohnil: „A to máme my pastýři proslulé předky! Náš král David, který žil před tisíci lety, byl pastýř! A Mojžíš taky! Ale na to už si dneska nikdo nevzpomene!“

„Typičtí dospělí!“ vyhrkl Felix pobouřeně. „Řekl bych, že být pastýřem je to nejzábavnější povolání, jaké může být. Jestli se nebudu moct stát velitelem, bude ze mě pastýř.“

„Tak to bys mohl jít tady k Jákobovi do učení,“ ušklíbl se Benjamín.

Obsah

Země „jako mléko a med“?	7
Pozdvižení v Benjamínově rodině	9
Začalo to rvačkou.....	13
Městečko Kafarnaum.....	19
V Benjamínově domě.....	21
Na poli.....	25
Zrno a plevy	30
Ze zrna vzniká chléb	35
U hrnčíře Efraima.....	38
U studny.....	41
Návštěva u strýce Árona	44
Starý Jákob	47
Šabat šalom!	55
Benjamín se musí učit	58
Ne všem se v Kafarnau daří dobře	62
Pozdvižení v Kafarnau	68
Ješua přichází!	73
Velká novina	77
Ješua nachází přátele	83
Ješua je Mesiáš... ..	86
Skandál!	88

Devadesát devět a jedna	92
Ješua má rád děti.....	95
Hádka v hostinci	102
Zbytečný fíkovník	106
Kdo je největší?	110
Jen pár klasů?	117